

דף כ.

ח"מ סימן מו סעיף לו
עין לעיל דף יח: עין משפט א.ב.ג.

ח"מ סימן רלה סעיף כא
עין משפט ב.ג.

כא כג. מי שהוא עיתים שוטה עיתים חלים ושפוי כגון אלו הנכפים,
כשהוא שפוי מעשו קיימים וזוכה לעצמו ולאחרים וצריכים
העדים להזכיר הדבר שמא בסוף שטותו או בתחילת שטותו עשה מה
שעשה.

הגה: **שנים אמרו שהוא בעת שהוא מכר ושנים אמרו בעת שהוא היה
שפוי הקרקע בחזקת המוכר והמתלטלין בחזקת המוחזק בהם.**

ח"מ סימן מו סעיף ז
עין משפט הא.ז.

ז. באחת מהאפשרויות ניתן לקיים השטר. האחד, ז' שהיו הדיינים
מכירם כתוב יד העדים, השני, ק' שהתמו העדים בפני הדיינים.
השלישי, שיבואו העדים החתוםים בו ויאמרו זה כתוב ידינו ואנו עדים

ס. בריתא בר"ה כ"ח ע"א ומכתובות כ', מעובדא דבר שטיא.
ע. וכבר התחיל להיות שפוי ומהני. סמ"ע ס"ק נ"ב.

פ. ב"י בשם תוס' והרא"ש, בכתובות כ' ע"א.

צ. מכתובות כ"א ע"ב ש"מ דיינים המכירים. וכותב בפועל זhab דין צרי' כל אחד
מהדיינים להעיד בפני חבריו שמכיר החתימה, אלא השלושה יכחו ויקיימו בלי שום
הגdet עדות ע"ש.

ק. פשוט הוא מدين שהדיינים מכירם חתימתם כ"ש כשתמו בפניהם. וכותב הסמ"עafi'
חתומו בפני הדיינים בלילה מהני לקיים.

ר. ממשנה זה אומר כתוב ידי וכחכמים בדף כ' ע"ב. ואנו עדים פירוש שזכרים העדות
נתיבות ס"ק י' דאל"כ לאו כלום כמובאר בסעיף י' בשור"ע. ועין בפועל זhab על
השו"ע סעיף ז' וסעיף י'.

בדבר זהה. הרביעי, שיבואו עדים אחרים ויעידו שזה כתב ידם של פלוני ופלוני. החמישי, טשייה כתב ידם יוצא מקום אחר *

ש. כתובות כ"א ע"א, מימרא דרב יהודה אמר רב, וה"ה לא מת, ואורה דAMILTA נקטה הגמ' מת. ואם העדים אומרים כת"י הוא זה ואחרים אומרים שאין זה כתב ידם אם בכח"ג צריך קיום אחר, דבר זה בחלוקת בתוספתא כ"כ הש"ך בס"ק י"ב.

ובקיים הכרת הכתב ע"י טביעות עין, הולכים אחר רוב דעתן. כ"כ הנתיבות בס"ק י"א. עדות שזה כתב ידו של פלוני מהני אפי' מתוך הכתב, ואפי' שלא בפניו, כ"כ הריב"ש סי' שפ"ב והביאו הרמ"א, וטעמו כיון שקיים שטרות מדרבן הקילו.

והש"ך כתב דהרביב"ש נסתפק בזה והרא"ש דעתו שאין מועיל ע"י כתב ותמה על דברי הרמ"א ואפי' בדבר דרבנן אין לחلك וצ"ע.

והנתיבות כתב דכשהיעדים מעידים על כתב ידם וחתימתן כיון דקימ"ל עלמנה שבשטר הם מעידים לא מועיל עדותם בכתב. ובקיים שמעידים שזה כת"י של אלו אפי' אין מכירין אלא רוב החתימה ממשו או ממש אביו מועיל כ"כ הש"ך ס"ק ט"ז.

ת. ממשנה כתובות י"ח ע"ב. או שהיה כתב ידם יוצא מקום אחר.

א. כתב המחבר מב' שטרות של ב' שדות שאכלום בעלייהם שלוש שנים אכילה גלויה נכוונה בלא שום יראה ופחד מתביעה בעולם, או מב' שטררי כתובות ובלבד שב' שטרות אלו או הכתובות יצאו מתחת ידי אחר ולא מתחת יד זה שרווצה לקיים שטרו דשם הוא זייף הכל.

ולදעת הרמ"ה בעין שיצאו מתחת יד שניים, ולא מתחת יד אחד, והש"ך כתב שנראה כדעתו.

אבל על שדה אחת אפשר שזה זיוף ונודמן כך והניחו לאכול. סמ"ע. גם מב' שטררי כתובות בעין שישבו אותם נשים תחת בעלייה ג' שנים בשופי כ"כ הסמ"ע והש"ך חלק דלא בעין כן ודלא ממש מען מרמב"ס והמחבר, וכן נראה דעת שאר הפוסקים וכן עיקר.

וודוקא מב' שטרות של שדות או כתובות, אבל משטרי חוב או משוברים אין מקיימים שהרי לא שייך בהם שאכלום בעלייהם ג' שנים.

והש"ך כתב דמג' שטרות מקיימים אף משטרי חוב ושוברים. נתיבות ס"ק י"ד. ואולי עפ"ז סומכים היום בקיום חתימות שמצוירים בשליחות הגט, ג' דמי חתימות של ג' הדינים כיון שהם ג' מקיימים אף מהם שלא גרע מג' שוברים. דלא גרע מה שכתוב בסעיף י"ג במחבר שכותב החימת ידו בפני עדים ואפי' על חרס ומשליך בבי"ד עד שיוחזק, ועיין שם בסמ"ע ס"ק ל"ז דה"ה אמגילתא, רק שייהיה בראש ולא באמצעתו, ואולי מזה ג"כ נזהרים בקיום ג' חתימות על ג' פתקין חתוכין, שלא יהיה אפשר לזייף מלמעלה.

ואם ב' השטרות האחרים מקיימים אף' שטרי חוב ואפי' שיצאו מתחת יד בעל השטר

שטרות אחרות, ומשווים ביה' הכתבים.

עין משפט ז.ט. חור'ם סימן בח פערת יג

ג. י' כב. עד שנזכר אחרי בשרה בפנסו מהני, וכן אם נזכר ע"י שאחר הזכירו ואפי' העד השני. ואם הבעל דין בעצמו הזכירו אם ג' העד ת"ח מהני שודאי נזכר.

עין משפט י.ב. חור'ם סימן בח פערת יד

ג. י' כב. עד שנזכר אחרי ז' שראה בפנסו מהני, וכן אם נזכר ע"י שאחר הזכירו ואפי' העד השני. ואם הבעל דין בעצמו הזכירו אם ה' העד

שרצחה לקיימו, לדעת הבעי בשם רשי' לא מהני ולדעת הר"ן בדעת הרמב"ם מהני והביא ב' הדעות הרמ"א, אבל לדעת המחבר אפי' משטר אחד שהוחזק בבי' מקיימים ממן לבדו כמו מב' שטרוי שדות, ולדעת הראב"ד אין מקיימים משטר אחד אפי' מקויים ועיין בש"ג. וי"א דמקיימים גם מחייבת ידו בספר. כ"כ הר"ן בפ"ב דכתבות.

ב. טור מכתבות כ' ע"א. האי סהדייתא עד ס' שניין, ע"ש. כתב בספר פעמוני זהבadam ראה הכתב ונזכר שהיה עד בדבר אבל לא נזכר כל העדות מראש ועד סוף, יכול להעיד מתווך הכתב בכל שאר העדות.

ג. רשי' והטור, וברמב"ם כת' דאפי' הבע"ד ת"ח מהני, ועיין בב' מה שהקשה עליו. ועיין בש"ך ס"ק ט"ז ובב"ח וכ"מ פ"ט מהלכות עדות דחלקו על הרמב"ם בבע"ד ת"ח. וכותב הרמ"א בתשובה סי' מ"ד דאין דין ת"ח בזמן הזה לעניין זה. וכותב האורים ותומים adam הבע"ד שם דברים בפי הבע"ד או שלוחם להזכיר לעד מותר, דזה הוא כהזכירו אחר. וקרובו לא הוא כבעל דין עצמו, אבל אשתו ובנו של הבע"ד הוא כבע"ד עצמו, כ"כ ברע"א כאן.

ד. טור מכתבות כ' ע"א. האי סהדייתא עד ס' שניין, ע"ש. כתב בספר פעמוני זהב adam ראה הכתב ונזכר שהיה עד בדבר אבל לא נזכר כל העדות מראש ועד סוף, יכול להיעיד מתווך הכתב בכל שאר העדות.

ה. רשי' והטור, וברמב"ם כת' דאפי' הבע"ד ת"ח מהני, ועיין בב' מה שהקשה עליו. ועיין בש"ך ס"ק ט"ז ובב"ח וכ"מ פ"ט מהלכות עדות דחלקו על הרמב"ם בבע"ד ת"ח. וכותב הרמ"א בתשובה סי' מ"ד דאין דין ת"ח בזמן הזה לעניין זה. וכותב האורים ותומים adam הבע"ד שם דברים בפי הבע"ד או שלוחם להזכיר לעד מותר, דזה הוא כהזכירו אחר. וקרובו לא הוא כבעל דין עצמו, אבל אשתו ובנו של הבע"ד הוא כבע"ד עצמו, כ"כ ברע"א כאן.

את הספרים של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמתיהם של גdots ישראלי,
ניתן להציג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225

ת"ח מהני שודאי נזכר.

דף כ:

ח"מ סימן כח מעיף יד עין משפט א.
עיין בסעיף הקודם

ח"מ סימן כח מעיף ג עין משפט ו.

ג. ישראל הידוע עדות לגוי נגד ישראל אסור לו להעיד בערכאות שלהם שמהייבין ע"פ עד אחד, ואם העיד ימשתайн אותו ל' יום, אבל א"א להיבו ממון דיכול לומר אמרה העדתי אלא א"כ שאפשר לבורר שקר העיד.

הגה: ז. אם הביע"ד מודה שאמת העיד או שהיו שנים שהעידו בערכאות אין ממשתайн אותם. וה"ה אם ייחדו הגוי עד שיש חילול ה' אם לא יעד מותר לו להעיד.

ח"מ סימן מו מעיף י עין משפט ז.ז.

ז. עד שאינו זוכר העדות כלל ולא ימצא בלבו זכרון כלל שזה לוה מפלוני, אבל מעיד שזה כתב ידו בשטר, וכן העד השני אומר כן,

כאן.

ו. ובירור"ד סי' של"ד כתוב שמנדין עד שישלם, ויש לישב בדוחק שם יכוין לבורר שקר העיד, כ"כ הסמ"ע או دائiri בלא תבעו כלל הגוי. ועיין בקמא דף קי"ג ע"ב.
ז. טור בשם הרא"ש, וכותב הב"ח דכבר נהגו ברוב הקהילות שלא להעיד כי אם ישאלו תחילתה לבי"ד וע"פ יעשה. וכותב הש"ך בס"ק ו' דוקא שהודה בהלואה וכפר ברווח, אבל אם היישרל כפר לגוי גם בהלואה עצמה hei הפקעת הלואתו ואין חילול ה' ואסור להעיד אפי' אם ייחדו, כ"כ בשם המהרש"ל. ואם מרגיש שהגוי ידוע בו שיודע ויש חשש לביטול קיומם של היהודים, מעיד.

הרי שטר זה **ח לא נתקיים והרי הם ט כחרשים עד י שיזכרו עדותן**. וכל מי שאינו דין כן, לא ידע בדיוני ממונות בין ימינו לשמאלו, אבל אם היה כתוב ידם יוצא מקום אחר או שהיו עדים שזה כתוב ידם מקיימים על פיהם ואין משגיחין על דבריהם שאינם זוכרים כלל מהעדות. **ט** ויש אומרים שאפי' שהעדים אינם זוכרים מהעדות כלל כיון שמעדים שזה כתוב ידם מקיימים השטר על פיהם, וצריך רק **ל שני עדים על כל חתימה**, וע"כ כל אחד מעיד על כתוב ידו וכותב יד חבירו, או שיצטרף אחר עמהם שייעיד על כתוב יד שניהם. ולא בעין שיזכר העדות אלא אם הוא **ט עד אחד חתום לבדו, לחיבור שבואה ע"פ זה.**

ח. לשון הרמב"ם ריש פ"ח מלאה ולוח מבריתא, כתוב אדם עדותו ומימרא דבר הונא ור"י שם בדף כ' ע"א.

ט. פי' העדרים החתוםים על שטר זה הרי הם כחרשים שאינו שומע ואין מדבר שפסול לעדרות, כמוואר בסyi כ"ח ובסyi ליה בדיון שאינו שומע. ובמהר"ק פירש דברי הרמב"ם כחרשים היינו השטר נחשך כחרס בעלמא. ועיין בסמ"ע ס"ק כ"ט. ואפי' עוד עד אחד מעיד על כתוב ידו לא מועיל נתיבות ס"ק י"ט.
י. דעת מנה שבשטר הם מעדים.

כ. טור וכ"כ התווס' מתוך הירושלמי וכ"כ המהר"ק והוא דעת היב"א במחבר. **ל.** והוגם שלא מעדרים על מנה שבשטר כי אינם זוכרים דבר מהני מדין קיום של שני אחרים שאומרים זה כתוב ידם, כי כל עדים החתוםים על השטר ננחקה עדותן בבי"ד.

מ. כך פירש הסמ"ע דברי הרמ"א כשהוא חתום על השטר אלא עד אחד שאין תורה שטר עליו לשולחו לבב"ד לפסוק שבואה על פיו או להתחייב ממון בהצטרפות עוד עד אחר, בזיה גם היב"א מודים שאם אינו זוכר כלל איןנו נאמן לומר שזה כתוב ידו. אבל הש"ך חילק על הסמ"ע וסביר דמחייבין שבואה ע"פ עד אחד בשטר כדיין שטר, ומן הסתם אמרינן שהעדר זוכר והשטר כשר, אבל כשהוא העד לפניינו ואומר שאינו זוכר פסול להשביעו, ומ"מ אם נתקיים בבי"ד כשר, אף יבא אח"כ העד ויאמר שאינו זוכר לא משגיחין בו, אבל בשניהם יש להם דין ננחקה עדותם כבר משעת החתימה. **נתיבות ס"ק כ"א.**
וע"כ גם כשהלא זוכרים אם יהיה ב' עדים על כל חתימה מקיימים השטר, לי"א בשו"ע.